



«EL DIARI DE BARCELONA», AL CARRER

La nit del Brusi

Divendres a la nit, el Brusi ja era de nou una realitat. Amb algunes deficiències tècniques, el nou rotatiu veia la llum.

L'equip que l'ha fet possible té un repte clar al davant: consolidar i augmentar l'índex de lectura diària en català

F. Nicolàs

Quan per fi pogueren aixecar-se les copes per a brindar pel nou *Diari de Barcelona*, ja amb un exemplar en mans del director, **Josep Pernau** —era el moment de la foto—, feia estona que una olor estantissa d'aixelles suades, fum de tabac i multitud derrotada s'havia apropiat de l'ampla sala de redacció del carrer de Tamarit.

Els primers exemplars del número u arribaven a quarts de quatre de la matinada de dissabte, portats a correccuïta des dels tallers per un motorista, encara amb la tinta fresca. **Pernau**, en aquell moments més **Lou Grant** que mai —ulls enrogits i ullerosos, corba-

ta afluixada, camisa descordada— somrigué a les càmeres, amb el diari en una mà i la copa en l'altra, més per facilitar la tasca dels fotògrafs que per qualsevol cosa. L'acompanyaven en el tràngol **José María Huertas**, subdirector; **Pere Portabella**, de la Junta de Fundadors, dos o tres senyors encorbatats més, i un grup de redactors, a banda de **Sònia**, somrient i discreta secretària de direcció, i l'única autoritat política present, el conseller **Oriol Ferrer**.

Un conseller convergent a qui tocà apadrinar en solitari, donada l'absència de l'alcalde, **Pasqual Maragall**, el nou rotatiu, creat a mitges entre l'ajuntament de la ciutat, socialista, i el Grup Z, del color dels diners. «Bé,



DOMÈNEC UMBERT

Els primers exemplars davant la mirada atenta de Pernau i la redacció.

doncs això és el diari», féu **Pernau**. «Ara ja és vostre», i el passà a un dels periodistes de la casa. Segons després, tres o quatre rotllanes de redactors passaven enfebridament les planes del nou

Brusi, buscant cadascun la pròpia signatura al peu del primer article publicat.

No pogué, doncs, materialitzar-se l'escena ideal imaginada en algun dels despatxos de promoció, una fantasia en què una massa de convidats beu cava i aplaudeix, mentre el director —o potser la inversemblant **Chantal Asensio**, esposa del nou Ciutadà Kane— talla el primer tros de pastís i es preparen els discursos.



El cava arribà, finalment, sense la presència de Pasqual Maragall.

En realitat, quan el primer diari arribà a la redacció, tres hores més tard del que havia previst algun incaute, el succulent dolç cinc pisos —crema, xocolata, maduixes, kiwi i llimó— feia estona que havia estat devorat, el cava s'havia acabat i els escassos convidats d'honor que havien aconseguit de resistir no estaven ja en condicions de fer discursos. Festa mundana de presentació, n'hi havia hagut una, ja, la vesprada anterior. El que passava la matinada de dissabte, i això **Pernau** i la seua colla d'entusiastes redactors ho sabien millor que ningú, era el part d'un nou diari. Poca broma, doncs.

Les pàgines del bloc d'actualitat del primer número s'havien «tancat» —acabat de redactar i compaginat— a quarts de nou de la nit. Mentre uns quants redactors restaven a l'aguait de les últimes notícies, el gros de la part periodística rebia l'ordre d'abandonar la redacció i tornar, si volien, unes hores després, a veure el producte final. Era el senyal perquè el bar de baix, el Brasília, s'anés omplint d'individus i individus de rostre demacrat, gestos

cansats i mirada impacient. Després de llargues setmanes d'aprenentatge i adaptació —ús dels sistemes informatitzats, estil de redacció, llenguatge, funcionament de les seccions...— estaven a punt de veure el fruit del primer dia de treball, del primer dia «de debò».

Segons un estudi publicat en aquell mateix primer número, entre els 64 redactors del *Diari de Barcelona* hi ha un 31 per cent de dones i un 69 per cent

estar a punt d'arribar»— i 2.100 pesetes de factura per càpita. L'empresa convidaria, després, a cava i pastissos, en la mateixa sala de redacció.

Allí esperaven l'arribada dels exemplars, junt amb la plantilla de la casa, nombrosos representants d'altres mitjans de comunicació, la major part dels quals hi era en acte de servei —els «capos» havien anat el dia anterior a la recepció «oficial»— i uns quants de la part propietària. **Antonio Asensio**, cap visible del Grup Z, n'era el més alt en tots els sentits. I la seua esposa, **Chantal**, equipada en el millor estil Falcon Crest, la més espectacular. No la més contenta, però: foren bastants els convidats que la sentiren comminar el seu marit, amb gest seriós, a abandonar junts la festa. «Vaaaaaamos», li feia, donant discrets colpets a terra amb unes altes sabates com de fallera postmoderna.

Bona part dels deu membres de la Junta Fundadora, encapçalats per un poc expressiu **Pere Portabella**, i alguns noms del món cultural, sobretot, xerraven mirant discretament de tant en tant el rellotge: el pastís anava perdent l'aspecte exultant del principi i els promesos exemplars no acabaven d'arribar.

Confuses notícies sobre una fallida en la rotativa, inaccessible per als convidats i també per als mitjans de comunicació, amb excepció de la televisió, s'escampaven entre els presents. Tan sols **Josep Pernau**, ullerós i esgotat, quasi ja sense veu, mantenia la calma. Amb un vestit de quadres de color torrat, camisa blau cel i corbata verda, passejava entre els grups de xerraires sense fer massa cas de les converses. Salutad de tant en tant per altres companys, no estava de massa humor per a entrevistes en les quals contestava una i altra vegada les mateixes coses.

—¿Com se sent, a punt de veure el diari?

—Cansat, molt cansat. Fa dies que no puc dormir, ja només veig el moment d'anar al llit.

—¿Què vol dir que un bon diari no s'arruga, no es doblega, no copia... com diu la campanya publicitària?

—(Gest seriós.) Això són coses dels publicistes, frases publicitàries que, la veritat, no ens han fet massa gràcia. No anem contra ningú, nosaltres, ací hi ha lloc per a tots.

—¿Qui és l'enemic?¿L'Avui o El País?

—No n'hi ha, d'enemic. Si la pregunta és quin espai volem omplir, crec que tractarem d'agafar lectors de tots els mitjans, no d'un o un altre concret.

—¿Quin és el sostre estimat de lectors de premsa diària en català?

d'homes, amb una mitjana d'edat de 30 anys, 71.5 kg de pes i 169 centímetres d'alçada. El 67 per cent d'aquests periodistes són fumadors, un 40 per cent són abstemis i el 25 per cent són divorciats, i només un 32 per cent no tenen ni cotxe ni moto. El 57,8 per cent són producte metropolità: com el nom del diari sembla indicar, han nascut a Barcelona. Una redacció, doncs, majoritàriament jove, si bé amb experiència en altres mitjans, «amb pocs carnets de partit», com assegura **Joan Barril**, ara cap de la secció d'Opinió del *Brusi*, i, aquella nit, absolutament fet pols. Tant que a les nou de la nit de divendres, l'interior del bar Brasília semblava més un funeral que no una festa. Només la fugaç entrada de **Pernau**, saludada amb aplaudiments, interrompí les converses a mitja veu. Després d'uns quants «quintos» de cervesa, algú proposà anar a sopar a un restaurant no massa llunyà, al Paral·lel. Una manera nutritiva d'alimentar l'espera, que acabà a les dotze amb una tanda de cafès precipitats —«no hi ha temps de postres, que el diari deu

La presentació en societat

Carles Singla

El saló gòtic de la Llotja de Mar de Barcelona es va transformar per una nit en una sauna d'alcúrnia. Ple de gom a gom de gent, de totes les idees i sectors, les seves restaurades arcades van acollir la presentació oficial del recuperat «Brusi».

A l'hora dels discursos, la cara bonica d'Àngels Barceló, la nola del *Tele-notícies*, va fer d'introdutora de les personalitats. Antonio Asensio, president del Grupo Z, va recordar la seva joventut, quan es va fer càrrec del taller familiar d'estenotípia que treballava per al *Diari de Barcelona*. «Cap al tercer segle», el lema que apuntava el suplement del número u que es va repartir als assistents, va servir perquè Asensio apuntés la seva a la llista de celebracions per al 92 —el «Brusi», vés per on, va nàixer el 1792—.

Després va ser Josep Pernau, director del diari, que va parlar de voluntat i seriositat. Josep M. Socias, ex-alcalde i president de la Junta de fundadors, l'alcalde Maragall, que va dir que el diari era «en bones mans» i el ministre Javier Solana van mostrar tots la seva satisfacció.

El president Pujol va cloure els parlaments quan els gots ja començaven a dringar al fons de la sala. Va esmenar Àngels Barceló dient que el «Brusi» no s'havia llegit amb el cafè amb llet sinó amb xocolata i melindros. D'això ja fa anys i segons qui, és clar. Les raons històriques, de pluralitat i de normalització, van ser les que el president va citar per expressar els seus millors desitjos.

Després, van venir els canapés, les relacions públiques i el whisky que no va faltar. No es va veure cava, però cares conegudes, les que vulgueu.

Polítics de totes les bandes, periodistes (no van faltar Max Cabner ni Santiago Ramentol), i gent de tots els camps van anar amunt i avall estrenyent mans pertot arreu.

Per compensar la pèrdua de pes amb l'escalfor, les tartaletes minúscules

amb còctel de gambes estaven d'allò més bé. I no es podia dir res dels canapés d'anxova fumada o els minientrepans de pernil. No calla pas anar a sopar després, i els cambres van passar safates d'oferta perquè la teca no s'acabava.

El pesonal, però, ja anava desfilitant. Heribert Barrera, el conseller Ferrer, Martí Jusmet, Nicolau Casaus, Joan B. Culla, Salvador Alsius, Rafael Ribó, Enric Borràs i moltíssims, moltíssims més. Tots van voler donar l'enhorabona al degà de la premsa continental i desitjar-li un bon retorn i una llarga estada. □

—Hi ha un sostre de lectors de premsa diària, ara com ara, que podria estar al voltant de mig milió de persones. No sé com es podria fer pujar. Però crec que no hi ha un sostre de lectors en català, crec que el seu nombre es pot fer pujar encara molt, canviant l'actual proporció de lectors en català i en castellà, i per ací anem nosaltres, a captar també lectors que fins ara llegien en castellà.

—Diuen que vostè és la garantia de la independència d'aquest diari.

—¿Només jo? No, ni parlar-ne. Crec que la garanteixen tant l'equip de redacció, com el Grup Z, a qui no convé un diari partidista, com a l'ajuntament, encara que siguin socialistes, que no els aniria bé que això fos el diari socialista. Les entrevistes, òbviament, s'hauran de deixar per a més endavant, «quan ja es pugui jutjar el producte».

I, mentrestant, mentre els micròfons de la ràdio i les càmeres de la televisió sol·licitaven alternativament Josep Pernau i Antonio Asensio, mitja dotzena de guàrdies jurats disfressats de policia californiana —amb ulleres de sol, uniformes negres i monstruoses cartutxeres— rondaven amb indiferència entre les taules, sense la més mínima preocupació per evitar que



El conseller Rigol saluda Chantal, la dona d'Antonio Asensio.

qualsevol dels presents pogués trepitjar, inadvertidament, un peu del tot-poderós Asensio.

La redacció, agrupada en la zona de les taules, passava la prova de foc de la primera nit al peu del canó, tot vigilant que cap convidat no s'assegués sense voler sobre un teclat d'ordinador.

S'intuïen, ja, les primeres afinitats i les futures antipaties. Mentre anaven passant els quarts i les hores, la immensa majoria dels convidats s'escapolia silenciosament —«demà ja el comprarem al quiosc»— i l'espera, a poc a poc, tornava a quedar en família. No seria fins a les tres de la matinada que

es tingué notícia certa, per via telefònica, que el nounat estava a punt de sortir a la llum. Uns quants exemplars, dels cent cinquanta mil de la primera edició, arribarien minuts després al carrer de Tamarit.

El nou *Diari de Barcelona*, ja en català, era al carrer. Sobre el futur, només una pista: Segons l'astròleg, un jove barbut d'aspecte hindú i accent de Banyoles, la lluna i els planetes no podrien oferir un futur millor al Brusi. Que, per cert, en aquesta última reen-carnació ha nascut sota el signe d'Aquari. □